

Vasile Voiculescu, mereu aproape de oameni

Scurtă biografie

Cu mai bine de 130 de ani în urmă s-a născut medicul, poetul, prozatorul și dramaturgul Vasile Voiculescu în localitatea Pârscov de pe Valea Buzăului.

A urmat școala primară în zona natală (Pleșcoi), și apoi, la doar șase ani, a plecat, ca să-și continue cursurile gimnaziale și liceale, întâi la Liceul „Alexandru Hâjdeu” din Buzău și apoi la Liceul „Gheorghe Lazăr” din București.

După ce a terminat liceul s-a înscris la Facultatea de Litere și Filosofie, dar a trebuit să renunțe la calea pe care o alesese initial și să se îndrepte spre Facultatea de Medicină, la insistențele mamei și a unei surori.

A absolvit facultatea în 1909 și și-a susținut teza de doctorat în domeniul chirurgiei, cu tema "Rezecția intestinului cu sutură termino-terminală în herniile strangulate". S-a specializat în medicină internă și epidemiologie.

Între știință și credință

Când era student în ultimul an, Vasile Voiculescu a întâlnit-o pe Maria Mițescu, marea iubire a vieții, și ea studentă la medicină. S-au căsătorit și au avut cinci copiii (trei fete și doi băieți).

Încă din anii adolescenței Vasile Voiculescu a început să fie preocupat de filosofie, psihofizică, psihopatologie, teosofie, kaballa.

Dar, după multe căutări, a ajuns la concluzia că la temelia spiritului omului trebuie să stea credința.

„Ceea ce pot afirma este că pregătirea științifică, studiile medicale, cunoștințele de filosofie și tot câștigul meu în celelalte domenii de cultură, artă, literatură, în loc să mă depărteze, m-au apropiat de credință.”

Pe front: medic și poet

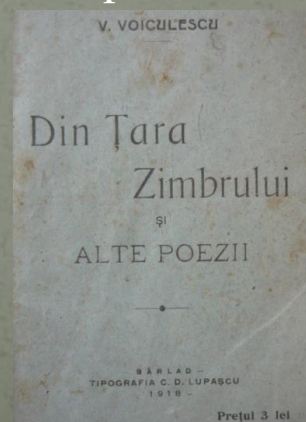
Primii ani din viața de medic îl găsește pe tânărul absolvent al facultății în mai multe circumscripții din mediul rural.

În 1917, România a intrat în primul Război Mondial, iar Vasile Voiculescu a fost numit șef al spitalului militar mobil de răniți din Bârlad, transformat ulterior în spital de contagioși (tifos, febră tifoidă, icter).

A îngrijit bolnavii cu mare grijă și s-a îmbolnăvit, la rândul lui de tifos și febră tifoidă.

A refuzat să plece acasă pentru a se reface și a fost decorat pentru curaj și dedicare cu decorația “Steaua României cu spade”.

Tânărul medic Vasile Voiculescu a fost impresionat de ceea ce a trăit zi de zi la căpătâiul bolnavilor și a redat în versuri sentimentele pe care le-a resimțit alături de pacienții săi. Astfel, în 1918 i-a apărut volumul de poezii intitulat “Din țara zimbrului și alte poezii”, pentru care a primit premiul Academiei Române, iar Societatea Scriitorilor Români l-a primit în rândul membrilor ei.

Viața de medic

În 1919 a luat parte la campania de combatere a tuberculozei și a tifosului exantematic în județul Dâmbovița. A fost decorat cu „Coroana României cu spadă și panglică de virtute militară” pentru implicarea totală și devotamentul de care a dat dovadă.

Spre finalul vieții Vasile Voiculescu a fost întemnițat și a suferit cumplit din cauza unei tuberculoze osoase.

Este posibil ca infectarea cu bacilul Koch să se fi produs atunci, când a participat la campania respectivă, dar imunitatea naturală și viața echilibrată pe care le-a avut, să fi reușit să oprească boala timp de 50 de ani, până la întemnițare. Detenția, însă a reactivat și răspândit bacteria în țesuturile osoase lombare.

De-a lungul anilor Vasile Voiculescu a publicat numeroase cărți de specialitate: "Boala cea nouă: poliomielita acută sau paralizia copiilor", "Sifilisul", "Tuberculoza", "Igiena satelor", etc..

În 1922 a devenit medic și profesor de igienă la Institutul Pompilian din capitală, iar în 1923 a fost numit “medic definitiv de circă urbană” în București.

Din 1930 Voiculescu a început să realizeze emisiuni cu teme medicale la Radio București.

Vasile Voiculescu, un model de bunătate, modestie, omenie

Vasile Voiculescu s-a remarcat atât prin profesionalism, cât și pentru bunătatea extraordinară pe care o arăta față de orice bolnav.

„Simpatia pe care o arăta pentru fiecare bolnav pe care îl consulta era lesne receptată de pacienții lui, care îl adorau... îi examina cu atenție, le prescria medicamente, pe care de multe ori le aducea chiar el, le spunea cuvinte de îmbărbătare și nu uita niciodată să le lase un mic dar, fie în bani, fie în alimente sau îmbrăcăminte.” afirma dr. Constantin Daniel, promotorul ergoterapiei în România.

Vasile Voiculescu și-a tratat pacienții cu atenție și grijă desăvârșită, concepția lui despre cei care trebuie să salveze vieți fiind: “ medicul trebuie să fie profund recunoscător pacientului, care i-a prilejuit să facă o faptă bună”.

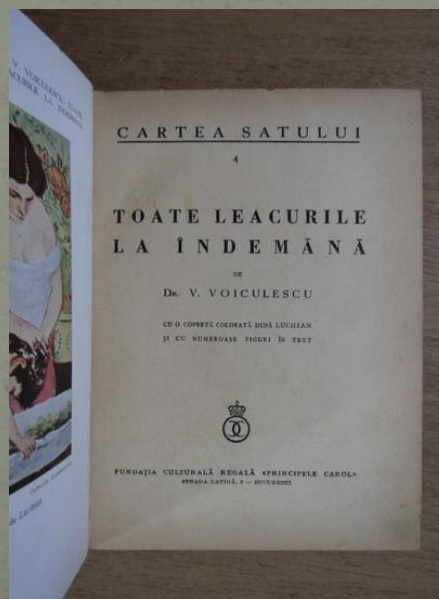
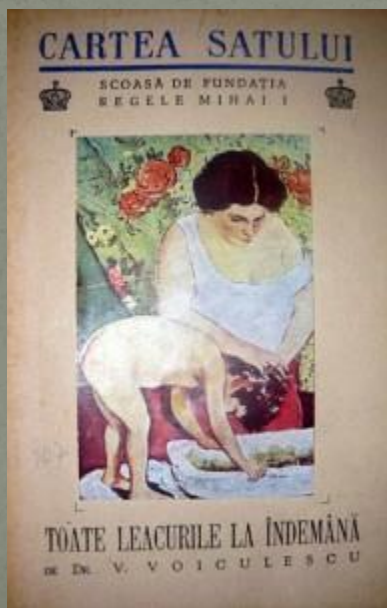
Fiica poetului spunea despre tatăl său că “acorda consultații medicale gratuite și deseori oferea bolnavilor medicamente cumpărate din banii lui. Familia poetului trăia numai din salariul de medic și din colaborările la diverse publicații; doctorul era un bun diagnostician și nu pretindea nimic pentru munca sa”.

“Cuvinte de lămurire”

Fiind mulți ani medic la țară, Vasile Voiculescu a reușit să adune, de-a lungul timpului, multe tratamente, pe care le-a publicat în numeroase cărți prin care a încercat să-i îndrume pe locuitorii satului, și nu numai, să recurgă la tratamente naturiste eficiente.

În 1935 a publicat volumul “Toate leacurile la îndemână”, “un dicționar de leacuri” după cum spunea autorul, care a încercat, în calitate de medic, să-i “dezrădăcineze” pe locuitorii satelor de “obiceiurile greșite și credințele rătăcite” în ceea ce privește multe “lecuii mincinoase”, precum: “sticla pisată, scrumul de tutun, gândăceii, pânda de păianjen”, utilizarea “buruienilor otrăvitoare (“mătrăguna, spânzul, măselarița, laurul și câte altele”).

Din cuprinsul cărții “Toate leacurile la îndemână”

Sângele, seul de vită si stomacul de vită

“Sângele și seul de vită pot fi un leac pentru cei slabi, cu pierderi de sânge”.

“În farmacie se vând leacuri făcute cu sânge de cal. În casă nu se poate folosi decât sângele de porc făcut tobă (chișcă)”.

“Un alt chip de a folosi sângele e ca bolnavul să mănânce carne crudă proaspătă, sau carne abia friptă, cu sânge, mai ales mușchi”.

„În stomac își varsă sucurile o mulțime de ghinduri ascunse în pereții lui. Când aceste ghinduri mistuitoare se tulbură și nu mai lucrează bine, omul se îmbolnăvește de stomac, nu mai are poftă de mâncare, toată ziua e lănced, orice

mancâre îi cade greu sau o varsă. Se cheamă că are boala dispepsie. Atunci folosim ca leac stomacul, rânza de vite, fie așa crudă, tocată, fie stoarsă și sucul amestecat cu puțină supă. Zeama de stomac de vită este și un leac minunat al anemiei (pernicioase), alături de ficatul de vită”.

“Inima este un mușchiu plin de sucuri și de substanțe lecuitoare pentru boalele de inimă”.

“Se întrebuițează fie inima așa crudă, tocată, fie numai zeamă de inimă strivită luată de la bou sau cal. La țară, bolnavii de inimă, cu bătaie de inimă, înghit inimi crude de porumbel”.

Cărbunele de lemn

“Se iau rămurele uscate de tei, se ard înăbușit, apoi se pisează și se cern mărunț. Acest praf se dă în durerile de stomac.

Cărbunele este un leac și împotriva otrăvirilor, mai ales cu ciuperci (o lingură mare de praf, într-un pahar cu apă)”.

Trasul (masajul)

“Este un leac străvechi de când lumea. Nu toată lumea știe, însă să tragă cum se cuvine și trasul nu e bun în toate bolile. Un masaj rău făcut, sau acolo unde nu trebuie, poate fi foarte primejdios.

Trasul se face întotdeauna de la vârful mădulelor (mâna, picior) către rădăcină, adică împingem sângele înapoi către inimă. Pe ceafă tragem de sub scăfârlie în jos. Pe spate și șale putem să facem masaj în orice direcție.

Trasul e bun în răceală, junghiu, nevralgii, dureri de șale, în dureri de cap, în boalele nervoase cu nesomn, slăbiciune.

Trasul e oprit în boalele vinelor cu umflarea lor (varice) și în oftică înaintată”.

Fumuri și furnici

“Se fac fumuri cu foi de mătrăgună și datură uscate pisate și amestecate cu silitră. Aceste afumări sunt alinătoare în accesele de astm.

Cu fum de mălai se afumă bolnavii de guturai, ca și cu fum de cârpă aprinsă, iar cu fum de măselariță se afumă cei care au dureri de măsele

Furnicile se întrebuintează ca să ciupească mâna ori piciorul omului bolnav de reumatism. E bine să ne ferim de acest leac, căci uneori pișcăturile furnicilor pot da umflături și unele iritații.

Am văzut la țară pe unii bând apă cu furnici pentru bolile de mațe. Este iarăși un obicei rău, când avem atâtea alte leacuri”.

Prișnițul

“Prișnițul este o cârpă sau o bucată de vată înmuiată în apă rece pusă pe partea bolnavă a trupului: peste o lovitură, la o umflătură, la un buboi, la o măsea umflată, la gâtul cu gălci, la o rană, la un deget ce coace. Peste cârpa cu apă rece se pune o foaie subtire de țiplă (gutapercă) sau de hârtie unsă cu untdelemn, ori o foaie curată de viță, de brustur, și pe deasupra se așează o cârpă uscată așa ca aburii ce se fac să intre în piele.

Prișnițul se schimbă foarte des când voim să dăm o umflătură înapoi. De obicei, însă se țin cel puțin 2-3 ceasuri”.

Cartoful și leșia

“Cei care suferă de lenea mațelor pot mânca necurățați cartofii cu coajă cu tot. Dr. Carton recomandă celor slăbiți să mănânce cartofi cruzi, căci sunt foarte vitalizanți, dătători de înviorare.

Cu leșie de cenușă ne spălăm la cap. Leșia e un bun dezinfectant.

Cu leșia fiebinte spălăm scândurile pe jos în odaia bolnavilor, patul, mobilele.

Ca să dezinfectăm rufele unui bolnav molipsitor (scarlatină, pojar, oftică) precum și țoalele lui de pe pat, trebuie să le fierbem câteva ceasuri în leșie tare.

Ochii de rac și pânda de păianjen

Pânda de păianjen pe care multă lume o folosește ca leac pentru oprirea sângelui în răni și plăgi e de-a dreptul primejdioasă. Sângele se oprește nu cu pânda de păianjen murdară și plină de praf, ci cu o pânză sau cu un tifon curat.

Ca și cojile de ouă, pulberea de oase și creta, ochii de rac au în ei var mult, calcium cum spunem în medicină, lecuitor al ofticei și mare întăritor al trupului.

Se pot da ochi de rac copiilor slabi, cu oase moi, tinerilor sleiți și amenințați de oftică, femeilor însărcinate, bolnavilor de oase rupte, etc.”

Selenoterapia: indicată pentru astenia fizică și slăbiciunea generală

Medicul Vasile Voiculescu avea adesea, crize de sciatică. Din acest motiv obișnuia să recurgă la această terapie care se bazează pe "băile de lumină lunară".

“Expunerea la razele Lunii trebuie făcută mai ales înainte și după Luna plină, pe fața anterioară apoi pe cea posterioară a întregului corp, pe o durată progresivă, care poate să ajungă până la două ore.

Vasile Voiculescu prescria această terapie pentru astenie la bolnavii vârstnici și la convalescenți.

În cazul acestei metode de terapie trebuie așteptat momentul când mai sunt câteva zile (două) până la faza de Lună plină.

Pe de altă parte, dacă se face acest tratament în mod nejustificat sunt posibile tulburări ale sistemului nervos. După cum se spune în popor, se poate deveni "lunatec".

Calea vieții

Viata lui Vasile Voiculescu a luat o întorsătură dureroasă în 1946 când soția lui, Maria, pe care o iubea atât de mult, a murit fulgerator, în urma unui accident vascular cerebral. Plecarea soției l-a apropiat din ce în ce mai mult de Dumnezeu. Intenționa chiar să devină călugăr.

“Nu mai mânca deloc carne, doar fructe, nuci, lapte sau mâncăruri ușoare, gătite de el. Singur în camera lui rece ca gheața și tapetată cu cărți, poetul scria cu febrilitate”, spunea fiica sa, Gabriela Defour Voiculescu.

Și totuși poetul nu era chiar singur în camera în care locuia, ci avea câțiva “prieteni”.

Vasile Voiculescu era un om cu o mare sensibilitate sufletească și care nu a putut trece nepăsător peste suferințele vietuitoarelor neajutorate.

Unul dintre “prieteni” ocrotiți în casa însingurată era un șoricel. “Se dedulcise la cărțile poetului și i le rodea”. Copiii l-au tot rugat să le dea voie să-l prindă.

“Nu cumva să-mi omorâți șoricelul!”. Șoricelul avea vasul lui cu apă, și Vasile Voiculescu îl învățase chiar să mănânce din mâna lui. Celălalt “prieteni” era un păianjen care își făcuse plasa la o fereastră spartă pe care nu a vrut să o schimbe, în nici un chip, deși copiii insistaseră.

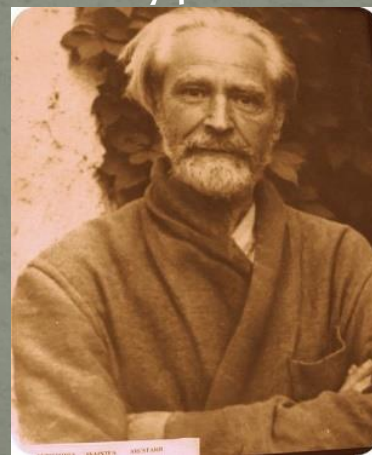
Apropierea de credință. Întemnițarea.

Vasile Voiculescu a început să frecventeze organizația religioasă "Rugul Aprins", de la mănăstirea Antim, din care făceau parte mulți intelectuali ai țării și care își propuneau păstrarea credinței și a valorilor ortodoxe. În 1948 organizația a fost scoasă în afara legii, fiind considerată „subversivă și contrarevoluționară”.

În 1958 a fost arestat, în toiul nopții și i-au fost confiscate manuscrisele, cărțile, icoanele și celelalte bunuri în mod abuziv. I-a fost confiscată inclusiv biblioteca la care ținea atât de mult. Atunci când a aflat ce s-a întâmplat cu colecția sa de cărți a spus: " de-acum pot sa mor!"

Motivul arestării a fost "uneltire contra ordinii sociale".

La proces, poeziile religioase scrise de el au constituit probe de vinovăție. Așa că scriitorul a fost condamnat la cinci ani de închisoare. A avea 74 de ani.

Vasile Voiculescu și monahii Antonie Plămădeală și Andrei Scrima în curtea mănăstirii Antim.

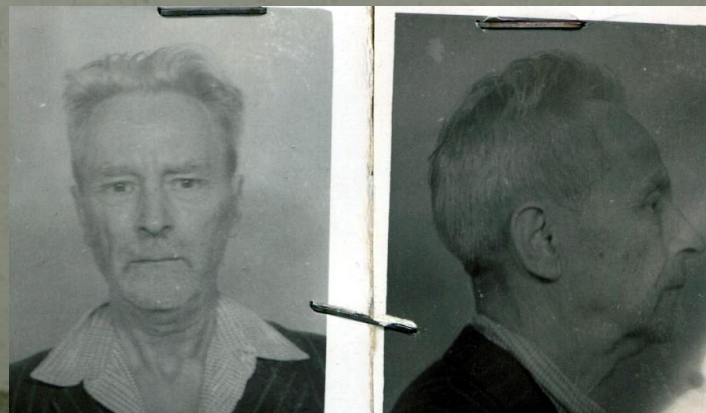
Anii de detenție și eliberarea din pușcărie

Anii detenției au fost foarte grei. A îndurat frigul, foamea și durerea în trup și în suflet.

La Jilava și la Aiud, colegii de celulă au fost impresionați de bătrânul cu părul alb și aură de sfânt. Liniștit și blând, "se hrănea, parcă, din Duh Sfânt". Și acolo, între gratii, în inima infernului, Vasile Voiculescu se ruga tot timpul și îi mai și îngrijea pe ceilalți,

După eliberare Vasile Voiculescu s-a reîntors în casa care îi fusese confiscată. Nu se mai putea ține pe picioare.

"La ieșirea din pușcărie, mărturisea fiica scriitorului, tata era îmbrăcat cu un pulover cârpit cu niste petice de pătură și în picioare avea un fel de burlane din lână. Când l-am întrebat ce sunt lucrurile alea, tata mi-a spus: "A, săracii băieți, au scos sârme de la pat, au adunat ce au mai găsit prin curte, și-au deșirat puloverele și mi-au făcut mie haine și încălțări". Frigul, umezeala, lipsa de lumină din celulă, hrana proastă, vârsta destul de înaintată și suferința morală l-au copleșit, facilitând instalarea în organismul lui slăbit a unei boli necruțătoare: tuberculoza la coloană".

Epilog. Suferință și spiritualitate

Vasile Voiculescu a murit la vârsta de 79 de ani și a fost înmormântat la Cimitirul Bellu, îmbrăcat în hainele cu care venise de la închisoare, așa cum i-a fost ultima dorință.

În 1993 a fost ales post-mortem membru al Academiei Române.

În urma lui au rămas cărțile, versurile geniale și nuvelele fantastice care au influențat literatura română, dar și gândirea profundă reflectată în spusele sale:

“Căci e o tristă unilateralitate traiul într-un spațiu cu o singură dimensiune morală, a trăi de pildă numai în bucurie sau numai în durere. Viața e multidimensională. La cele două laturi de jos, pământești, le-aș zice dimensiuni pasionale, bucuria și durerea la care se limitează materialismul, trebuie să adăogăm o a treia înălțime, dimensiunea spiritualității... și transfigurându-ne să trecem în a patra dimensiune metafizică, în extaz și sfințenie”, mărturisea Vasile Voiculescu în fața studenților de la Teologie din București.

Realizat de:

Prof. Crăciun Cerasela

Colegiul Național “Mihai
Eminescu”, Buzău

